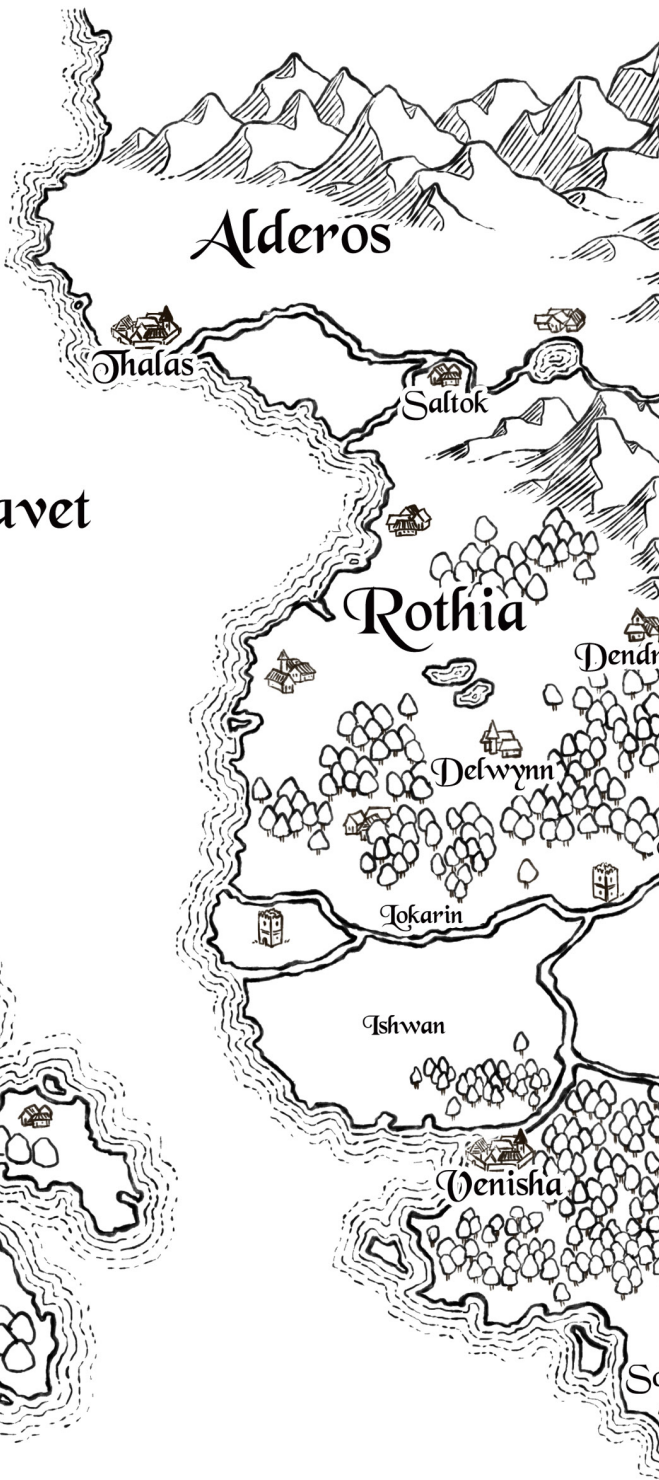
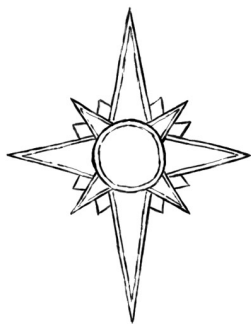

CARSTEN BOSSEN CHRISTIANSEN

D Ø D E D A N S

VOGTERNES FALD

Sølvhavet

Alderos

Thalas

Saltok

Rothia

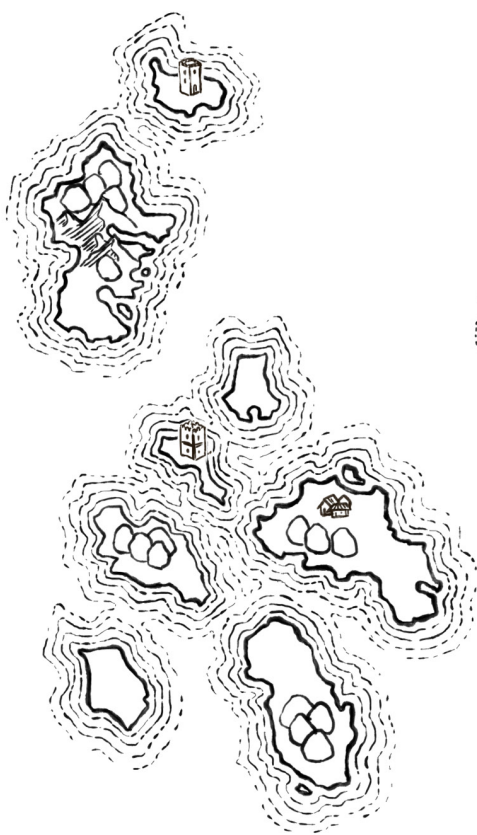
Dendri

Delwynn

Iokarin

Ishwan

Venisha

Al Toro

Sof Toro

Joor'an

Auronara-ørkenen

Fresia

Forlan

Trif

Joor'amesh

Kelbon

Golmecka

Den Joor'anske
Golf

Ossetia

Blaril

PROLOG

MOD NYE EVENTYR

NORLIN

Norlin havde altid følt, at han blot var en skrøbelig båd, fanget i tvillingernes kaotiske malstrøm. Selv hvis han havde ønsket at frigøre sig, at gå sine egne veje, havde deres tiltrækningskraft altid været for overvældende. Ofte havde han tænkt, at han blot ville have levet et ordinært, kedeligt liv i Toor'ameshs slum, hvis det ikke havde været for dem og deres utrættelige jagt på eventyr.

Han huskede tydeligt, første gang han var stødt på Barrontvillingerne. Han havde kun været syv år gammel og på vej hjem fra et ærinde på markedet, da en pige på hans egen alder bogstavelig talt var faldet ned fra himlen og havde væltet ham omkuld. Pigen lo hjerteligt, rakte ham hånden og smilede et befriende smil, der savnede de fleste fortænder.

”Undskyld!” sagde pigen og hjalp den forvirrede Norlin på benene. Krøllet, uredt hår indrammede det runde ansigt, der kronede en spinkel krop. Tøjet var snavset og hullet, tilsyneladende mere af slid end af alder. ”Jeg var tæt på at nå hele vejen over denne gang!”

”Du var ikke tæt på!” lød en lys drengestemme bag hende. ”Jeg vandt, hit med den!”

Pigen tog en simpel halskæde op af lommen og rakte den surmulende til en smilende dreng, der var sprunget ned fra en nærliggende bygnings lave tag. Norlin var stadig omtumlet efter faldet, og for en stund virkede det til, at de to fremmede børn havde glemt ham under deres ordkløveri.

Han begyndte at samle de varer sammen, han havde tabt i faldet, da drengen vendte sig imod ham og lagde armene over kors.

”Hvad hedder du?” spurgte drengen. De brune øjne var smalle og skeptiske, men et legesygt smil formede sig i mundvigen. Hovedets viltre lokker gjorde det umuligt for drengen at skjule sit slægtskab med pigen.

”Norlin. Norlin Tellos,” svarede Norlin med bævende stemme. Han var ikke tryk ved fremmede, selv ikke dem på sin egen alder. I den korte tid, han havde boet i byen, havde han allerede fået tæsk flere gange grundet sin lysere hud. Børnene foran ham var begge spinkle af bygning, men de stærke ben og det tykke hår fortalte ham, at de måtte være børn af en af slummens mange håndværkere; øjnenes legesyge gnist lå fjernt fra de desperate, dyriske blikke, man så hos de udmagrede børn, der levede nær byens yderste kant.

De to søskende hviskede sammen et kort øjeblik, indtil pigen igen begyndte at grine. Den lyse latter med den raspende kant syntes at løfte humøret hos alle omkring dem.

”Jeg hedder Raya. Raya Barron,” sagde hun højtideligt og forsøgte at neje. En gammel syerske i nærheden fniste ved synet, men pigen ignorerede hende. ”Det her er min tvillingebror, Valen. Vi har besluttet, at du nu er vores bedste ven! Kom med os, vi skal hen og se en drage!”

Bag hende smilede broren skævt og nikkede. Norlin overvejede ikke engang at sige nej. Tvillingernes blændende energi hev i ham, fik ham til at sætte varerne fra sig ved gamle Kushis bod og løbe efter sine nye bekendtskaber, der rendte gennem slummen forbi de små boder og den store brønd og ind i smedekvarteret. Den velkendte larm af hammer mod jern skar i ørerne, og brede mænd med sodsorte ansigter så mistroisk på de små eventyrere. Pludselig hørte Norlin en fremmedartet

lyd, et øredøvende brøl, der fik ham til at stoppe op. Han havde aldrig været så langt inde i smedekvarteret før, og de uvante omgivelser virkede med ét truende og ubehagelige, som om han først nu indså, hvor han var. Tvillingerne vendte sig mod ham og grinte ved synet af hans blege ansigt. De tog hver fat i en af Norlins arme og slæbte ham fremad mod den uhyggelige larm.

”Dragen er lige herhenne, vi må besejre den for at redde Toor’amesh!” sagde Valen og forsøgte at lægge ansigtet i alvorlige folder. ”Gudinden Orana har selv beordret det, og vi er hendes modigste krigere!”

Larmen fortsatte med en tung, regelmæssig rytme og rungede mellem de sandfarvede mure. Nu kunne Norlin også høre bæstets åndedræt, der lød, som om al luft i verden blev suget ind i dets monstrøse svælg, inden den atter åndede ud i endnu et sønderrivende brøl. Menneskeråb og sang blandede sig med bæstets udbrud i et kakofonisk kaos, og da de tre rundede det næste hjørne, fik de endelig øje på Toor’ameshs drage: Foran dem ved siden af en kolossal stenovn stod den største blæsebælg, Norlin nogensinde havde set. Adskillige mænd, den ene større end den anden, hev i lange, tykke reb, der gang på gang rev blæsebælgen tilbage mod jorden. Store flammer stod ud fra stenovnens top, hver gang bælgens skrig gjaldede og blandede sig med de dybe stemmers ordløse melodier.

”Det er da ikke nogen drage,” mumlede Norlin tørt, men tvillingerne havde allerede grebet en pind hver fra jorden og var styrtet frem mod uhyret, mens de skreg ”For Orana!” af deres lungers fulde kraft.

I et øjeblik overvejede Norlin, om han blot skulle vende om og traske tilbage til sit beskedne hjem. Han sparkede distræt til en pind, der lå foran hans fødder i sandet, en rest fra den nærliggende tømrers lager. Smedenes hypnotiske brummen leverede baggrundsmusik til tankerne

og ophøjede et uskyldigt øjeblik i en lille drengs liv til et valg mellem liv og død. Til sidst valgte han sin skæbne, greb pinden og angreb uhyret. Han lo med sine nye venner, da de brovtende smede venligt, men bestemt, slæbte de sejrige krigere væk fra blæsebælgen og sendte dem hjem til deres familier.

Efter den dag var Norlin igen og igen taget med tvillingerne på eventyr. De havde udforsket hele Toor'ans støvede hovedstad fra ende til anden, fra Hyldestens mørke mure til markedernes varme og velduftende virvar. De havde bevæget sig ud i den ubarmhjertige ørken, drukket af oasernes livgivende kilder og udfordret den lokkende horisont. Når han nu så tilbage på sin barndom, virkede det, som om alle minderne indeholdt Rayas hjertelige latter og Valens skæve smil.

I næsten ti år var hans liv viklet uhjælpeligt ind i tvillingernes fortryllende spind, men deres seneste eventyr var det hidtil største. Deres udflugter havde ofte været farlige og dumdristige, men denne gang var der mere på spil end skrabede albuer og såret stolthed. Efter flere måneders indledende træning i en af Alliancens lejre i Toor'an stod Norlin nu i en ægte, ildelugtende militærlejr i Forlan nær grænsen til Rothia.

”Kom nu, Nor!” råbte Raya et stykke foran ham. ”Denne vej!”

Han løftede den sparsomme oppakning og sjoskede gennem mudderet til sine ventende venner. Raya hoppede af spænding, mens Valen talte med en gabende soldat et stykke væk. Lejrens forvirrende kaos var overvældende, og den øredøvende larm af sværd mod sværd fra øvelsespladsen, varmen fra den nærliggende smedje og stanken fra latrinerne gjorde Norlin svimmel.

”Her stinker forfærdeligt. Som bag slagter Hameeds butik,” sagde Norlin, mens han holdt sig for næsen. ”Jeg er stadig ikke sikker på, at det her var den rigtige beslutning.”

Han rodede i sit tykke hår og flyttede nervøst vægten fra det ene ben til det andet. Han følte sig malplaceret og uendeligt langt hjemmefra. Tvillingerne skilte sig også ud fra horden af krigere med deres lysebrune hud og krøllede hår; de fleste toor’anske soldater boede i den anden ende af lejren. Norlin var selv halvt forlaner og derfor ikke så mørk som sine venner, men det havde ikke forhindret to soldater i at kalde ham ørkenbums og skubbe ham ned i mudderet, så snart han havde bevæget sig inden for lejrens træpalisader.

”Pjat med dig!” sagde Raya og klappede ham hårdt på ryggen. De store øjne sugede de overvældende indtryk til sig. ”Tænk på alle de eventyr, vi kommer til at opleve her!”

Hendes boblende energi havde ledt de tre i problemer flere gange, end Norlin kunne tælle. Selv om han aldrig havde betvivlet sit venskab med Raya og Valen, havde han altid været bevidst om, at han blot var passager. Det var tvillingernes skæbne, at de skulle erobre verden sammen. Han hang blot på, så længe han kunne.

”Der er ikke megen eventyrlyst at spore i dem der,” sagde Norlin og nikkede mod en gruppe forlanske soldater, der sad og hang op ad palisaden. ”Vi kunne være blevet i Toor’an og stadig have tjent Alliancen.” Han bed sig i læben, da han så Rayas ansigt blive mørkt. ”Undskyld, jeg tænkte mig ikke om ... ”

”Det plejer ellers at være din opgave,” sagde Raya skarpt, men genvandt fatningen og sendte ham et smil, der varmede hele hans krop. Hun gav hans hånd et kærligt klem og sænkede stemmen: ”Det bliver

godt, Nor. Virkelig godt. Især for ham.” Raya gav Norlin et hurtigt kys på kinden.

”Hvis du siger det.” Norlin modstod den stærke trang til at trække Rayas krop ind til sin midt i lejren. ”I det mindste har Valen fået det bedre, siden vi forlod Toor’amesh,” hviskede han til hende, inden han vendte sig mod trioens sidste medlem, der netop havde sluttet sig til dem. ”Hvad fandt du ud af?”

”Vi skal melde os til oberst Vincents deling i den anden ende af lejren,” svarede Valen og pustede en vildfaren krølle væk fra øjnene. ”Der er samling for alle nytilkomne soldater om en time, så vi burde kunne nå at finde på plads inden.” Han så på sin søster med et drilsk smil. ”Bedstefars halskæde går til den, der kommer først!”

Han stak i løb, hurtigt efterfulgt af Raya. De to søskendes latter og råb fik adskillige soldater til at vende sig efter dem, og flere måtte springe til side for ikke at blive væltet omkuld. Tvillingernes bedstefar havde været en simpel bonde, der var død, da de stadig var ganske små, og de få, lykkelige minder om bedstefaren havde gjort halskæden uvurderlig for dem begge. Siden barndommen havde arvestykket været en konstant kilde til dristige konkurrencer og væddemål, der kun var blevet mere risikable og farlige med årene.

Norlin sukede og luntede efter. Han vovede ikke at sige noget, der for alvor kunne dæmpe tvillingernes humør. Der havde ikke været meget at smile af siden deres fars død tidligere på året, og Valens nylige hjertesorg havde kun gjort ondt værre.

En time senere stod de på eksercerpladsen omgivet af soldater fra Alliancens tre riger, alle med ærefrygt og træthed tegnet i deres unge

ansigter. Oberst Vincents buldrende stemme talte længe og entusiastisk om loyalitet og kampvillighed, om deres pligt som soldater i Alliancen og om fjenden, kongeriget Alderos, ondskaben selv. Oberstens ord fik langsomt tændt en ild under de uerfarne rekrutter, og Norlin kunne mærke den lange rejse løsne grebet om hans udmattede krop. Han skelede til tvillingerne. De brune øjne brændte i eftermiddagsolen, og de sitrende kroppe brød ud i jublende tilråb sammen med de andre soldater, når obersten med trænet tæft for det dramatiske lod sine ord nå det ene strålende klimaks efter det andet. Norlin håbede, at han kunne fortsætte med at følge med i tvillingernes hæsblæsende tempo. De havde alle tre trænet sammen i flere år, siden Raya en dag havde luftet ideen om at slutte sig til Alliancens hær for at se alle hjørner af Keln, og selv om Norlin var en kompetent sværdkæmper, bedre end de fleste andre rekrutter, var tvillingerne altid hurtigere og dygtigere. Grenene på den forlanske del af hans stamtræ bugnede af erfarne befalingsmænd og hærdede soldater, men farens forelskelse i Norlins mor, en hjertevarm, ligefrem datter af en toor'ansk handlende, havde for længst ekskluderet ham fra familiens forbindelser og den særbehandling, der fulgte med.

Nogle uger efter sad de alle tre ved et buldrende bål omgivet af larmen og lugten fra en lejr, der ulmede af spænding. De var alle trætte efter en lang dags træning, men humøret var højt; hærens første slag mod Alderos var forløbet bedre end forventet, og de tre toor'anere havde fået at vide, at de snart ville blive sendt til fronten. Norlin følte stadig et stik af hjemve – han var vant til sand og sol, ikke mudder og regn – men alligevel så han frem til at prøve sig selv af i ægte kamp.

”Gad vide, hvordan det bliver. Altså at kæmpe for alvor,” sagde Valen, mens han stirrede ind i ilden og nulrede sin bedstefars halskæde mellem fingrene. Han havde vundet den tilbage fra Raya i en dramatisk sværdkamp under træningen tidligere samme dag.

Raya smilede. ”Det bliver fantastisk!” Stemmen var hæs efter dagens råberi, men den vanlige optimisme lod sig ikke undertrykke af udmattelsen. ”Vi er klar. Du lagde vel også mærke til, hvordan obersten så på os under træningen?”

Oberst Vincent havde overværet øvelserne den dag og havde flere gange slået vejen forbi tvillingernes drabelige sværdleg. Siden deres ankomst til lejren var de begge blevet rost af den toor’anske løjtnant adskillige gange, men Norlin var endnu ikke blevet fremhævet under øvelserne.

”Ja, I to skal nok stige i graderne snart,” sagde Norlin. Han tøvede et øjeblik, overrasket over sin stemmes bitre tone.

”Vi gør intet uden dig, Nor.” Rayas runde øjne fastholdt Norlins blik. Intet smil udfordrede stemmens alvor.

”En skammel har brug for tre ben for at stå,” sagde Valen. ”Vi gør det sammen eller slet ikke.”

Norlin smilede til tvillingerne og nikkede.

Pludselig bemærkede de, at lejren var blevet stille omkring dem. Både Raya og Valen spærrede øjnene op ved synet af noget bag Norlin og rejste sig i hast, mens de gjorde honnør. Norlin vendte sig og så lige op i oberst Vincents strenge øjne. Kluntet kom han på benene til en akavet hilsen.

”Ah, de unge toor’anere,” sagde obersten med sin dybe, rungende stemme. På den skarpe uniforms brede bryst skinnede rækker af

medaljer i bålets skær. ”Er I klar til at gøre jeres pligt for Alliancen?”

De nikkede alle tre forsigtigt og skelede forvirret til hinanden. Norlin forstod ikke, hvad en mand med oberstens status lavede i rekrutlejren om aftenen. Selv om oberst Vincent ofte var at finde under de daglige træninger, var det ikke normalt at se andre befalingsmænd end sergenter og enkelte løjtnanter hos de menige efter mørkets frembrud. Obersten satte hænderne i siden og observerede sine soldater. Ingen af dem vovede at sige noget, og selv om det var en kølig aften, kunne Norlin mærke svedperlerne i nakken, hver gang Vincents blik faldt på ham. De nærrede alle en dyb respekt for forlaneren – modsat mange af hans underordnede virkede obersten ligeglad med race og religion.

”Jeg har altid ment, at jeg har en evne til at se, når jeg får særlige talenter i mine rækker,” sagde obersten med et smil. Raya og Valens øjne begyndte at lyse. ”I tre kommer til at få en glørværdig karriere i Delwynnalliancens stolte hær.”

Raya og Valen så på hinanden og på Norlin med fjogede grin. Obersten, der virkede til at nyde den effekt, hans ord havde på de unge rekrutter, gjorde honnør og vendte sig for at gå.

”Oberst, vi vil ikke svigte!” udbrød Raya entusiastisk, ude af stand til at holde sin glæde inde.

Valen gav hende en albue i siden. Obersten så sig tilbage og smilede under det skarpskårne overskæg.

”Det er jeg ikke i tvivl om,” svarede han varmt. ”En dag vil jeg måske få brug for jer tre.”

Da obersten var ude af syne, omfavnede de tre hinanden og jublede. Tvillingerne tog hinanden i hænderne og begyndte at danse, mens de sang en gammel vise fra deres hjemland. Norlin tøvede et øjeblik, men

snart kunne også hans lystige stemme høres gennem teltlejren. Resten af aftenen lagde de planer for, hvad de ville gøre, når de var dekorerede krigshelte, generaler eller admiraler. Alt var muligt. De var unge, de havde hinanden og verden lå udstrakt for deres fødder.

KAPITEL 1

FRYGTENS MASKE

VALEN

Nattens behagelige stilhed blev afbrudt af Lucas, der endelig stillede det spørgsmål, han tilsyneladende havde tygget på siden orienteringen.

”Jeg forstår det stadig ikke. Er vi i krig eller ej?”

Valen stoppede op. Det var et godt spørgsmål. Han fandt ikke begrebet ’grænsekonflikt’ dækkende for den højspændte politiske situation mellem Alliancens tre riger og deres sydlige nabo Golmecka.

”Hvis din far stadig sover roligt hver nat, kan du gå ud fra, at vi ikke er i krig,” svarede han.

Lucas kløede sig på hagen. Han var kun seksten år gammel og havde ihærdigt forsøgt at gro et ordentligt skæg, så han ikke skilte sig ud blandt de hædede soldater. Knægten havde endda kastet sig ud i unødigt risikable træningsøvelser i håb om at få et år eller to ved et uheld.

Valen kiggede på sin midlertidige kompagnon for natten. Lucas klarede sig bedre med arrene end med skægget. Toor’aneren havde været samme alder, da han havde sluttet sig til Alliancen i en fjern fortid.

”Du har sikkert ret,” mumlede Lucas. Skuffelsen stod malet i det unge ansigt.

”Vi må videre.” Valen tog en slurk af sit vandskind. ”Vi har stadig

langt at gå, inden vi når lejren, og jeg er sikker på, at din far vil have dig i seng, inden det bliver morgen.”

Den unge soldat knyttede næverne. ”Var din mund! Du er ikke børnepasser, Barron,” sagde han gennem sammenbidte tænder. ”Vi patruljerer ikke for sjov!” Lucas’ kinder fik en ucharmerende, rødlig glød i det blege månelys.

En stille regn begyndte at falde, som om den ville understrege situationens tiltagende akavethed.

Valen forsøgte at finde befalingsmandens stramme udtryk frem og fortrød et øjeblik, at han havde provokeret drengen. Han var ikke vant til at håndtere uerfarne soldater, og irritationen over at være blevet tildelt nattepatruljen havde fået overtaget.

”Du er måske generalens søn, men jeg er befalingsmanden her,” sagde Valen køligt og spændte i kæben, ”og hvis du betvivler det igen, står jeg ikke tilbage for at lade dig rengøre din fars latrin i en måned.”

Lucas bøjede hovedet og modtog reprimanden med et stille nik. Valen var nødt til at skjule sit smil bag en påtaget hoste.

De fortsatte deres patrulje i stilhed. Valen følte sig faktisk som en børnepasser. Ikke at Lucas havde brug for en, men Valens rang og erfaring havde for længe siden hævet ham over de natlige grænsepatruljer. Generalen havde nærmest tigget ham om at tage opgaven. ’En personlig tjeneste’ havde han kaldt det og lovet flere ressourcer til Valens enhed. I sidste ende var generalen, den stormægtige, ambitiøse og brutale Edmund Vincent, blot endnu en bekymret far. Valen vidste, at det var bedre at have en tjeneste til gode hos generalen end at være på mandens dårlige side, og derfor eskorterede den velrenommerede kaptajn nu en uerfaren soldat på dennes første patrulje.

Den kølige forårsregn tog til og gennemblødte hurtigt de to soldater, mens månen måtte kæmpe hårdere for at finde små huller i skydækket. Valens våde krøller klæbede til ansigtet, og læderrustningen blev tungere for hvert skridt. Bag ham snublede Lucas. I over hundrede år havde Delwynnalliancens soldater formet den smalle sti med deres tunge støvler og slidt stiens sten blanke. Valen gjorde holdt et øjeblik og så ud over landskabet. Kun soldater ville nogensinde finde på at bevæge sig gennem dette ingenmandsland. Fra stien kunne han se Lokarin, den brede flod, der markerede grænsen mellem Alliancens vestlige nationer, Forlan og Rothia, og deres mægtige fjende mod syd, kejserriget Golmecka. Langs floden lyste fakler og bål fra Golmeckas befæstninger og Alliancens fremskudte udkigsposter som ensomme øer i mørkehavet.

Efter et stykke tid brød Lucas atter den behagelige stilhed. ”Jeg ... jeg har tænkt over noget,” sagde han forsigtigt. ”Jeg vil gerne søge optagelse i Kandraen. Når jeg bliver ældre.”

Valen stoppede op og vendte sig. Han tog sig tid til at betragte den sorthårede teenager, inden han svarede. Månen fik på samme tid held med at bryde gennem et lille kighul i skyerne og badede de to soldater i et blegt lys, der fik stiens vandpytter til at skinne som sølv. Lucas havde som alle generalens andre sønner været underlagt adskillige af rigets bedste instruktører fra en tidlig alder. Han havde sans for taktik og en acceptabel sværdarm, men han var for skrøbelig. Drengen var født til at blive bag frontlinjerne og studere militærvidenskab som sin far. Han var ikke egnet til natlige grænsepatriuljer og slet ikke til det liv, der blev budt et medlem af Valens eliteenhed.

Valen sukkede. Han ønskede ikke at skælde drengen ud igen. ”Lucas ... Hvis du skulle slutte dig til Kandraen, ville det kræve, at en af mine nuværende soldater skulle dø i kamp.” Han holdt Lucas’ øjne fast. Dette havde den tilsigtede effekt.

”Jeg mente ikke ... jeg ... undskyld,” sagde Lucas og sænkede skuldrene.

”Det er helt i orden,” sagde Valen og tøvede lidt. ”Jeg skal nok have dig i tankerne, hvis en plads bliver ledig.” Valen gav ham et hårdt klap på ryggen.

Det fregnede ansigt åbnede sig i et ivrigt smil og syntes næsten at oplyse landskabet omkring dem.

Den kuperede sti tog et skarpt sving og bevægede sig tættere på Lokarinflodens aggressive strømfold, der buldrede utrætteligt et sted i mørket. Regnen fortsatte, og flere steder var dele af stien forsvundet under små stenskred eller groet til efter årtiers mangel på vedligeholdelse. Tætte buskadser af hvid enke voksede vildt på skrænterne med de karakteristiske hvide blomster og sylespidse torne. Da de nåede toppen af en lille bakke, kunne de se flammen fra Det Evige Minde, der var blevet rejst på en landtange på den forlanske side.

”Jeg troede, at den var større,” lød det skuffet fra Lucas.

”Den er stor nok til at provokere golmeckanerne,” svarede Valen og lod blikket søge mod den ucharmerende stenklovs, der stod som monument over forlanernes triumf i Separationskrigen mod Golmecka. ”Kun forlanerne kunne finde på at stille et monument over en krigssejr så tæt på fjendens grænse.”

Lucas fnyste bag ham. ”Du er bare fornærmet over, at vi ikke

behøvede Rothia eller Toor'an for at sejre," sagde han, men tilføjede hurtigt: "Hvis jeg må tale frit, kaptajn."

"Tilgivet for denne gang, menig," sagde Valen i håbet om at lukke af for en længere samtale. Det lykkedes ham ikke.

"Hørte I overhovedet om Separationskrigen i de toor'anske skoler?" spurgte Lucas nysgerrigt.

"Nej."

"Hvorfor ikke? Alle mine yndlingshistorier er fra den periode. Slaget om Sønderskov, Kongens March, Lansernes Nat ..."

"Alle dejlige historier for en adelig forlaner," sagde Valen irriteret. "Vi lærte at læse og skrive. Forlans løsrivelse fra Golmecka var før Alliancens tid og er ikke noget, toor'anere gider at bruge deres tid på. Historier var noget, vi hørte i Oranas tempel."

Lucas opfattede fejlagtigt kommentaren som en invitation til at fortælle om den gamle konflikt, og Valen kunne mærke en snigende træthed indfinde sig. Han fandt egentlig Separationskrigen og tiden efter fascinerende, og han diskuterede den ofte med Kandraens forlanere, Bethany og Lynch, over et spil kort. I sine yngre dage, før han havde forladt Toor'an, havde han endda fået fingre i en slidt bog om krigen for at imponere den historieinteresserede nabodatter Illia, hvilket desværre ikke var lykkedes. Et smertefuldt billede af den kønne pige dukkede for en stund op i hans sind og fik pludselig Lucas' talestrøm til at virke som en velkommen distraktion.

Ruinerne af et gammelt fort stod i silhuet mod nattehimlen på en nærliggende bakketop og strakte murenes ynkelige rester mod skyerne. Landskabet på begge sider af floden Lokarin var strøet til med

resterne af gamle befæstninger og vagttårne. Ingen af landene havde ønsket at spilde ressourcer på at bemande dem de sidste hundrede og halvtreds år. Valen ledte dem til bakkens top. Det var rutine at inspicere de forladte ruiner, da de ofte blev brugt som gemmesteder af smuglere og grupper af lejesoldater. Bønder fra de nærmeste gårde havde høstet byggematerialer til deres lader og huse over mange år og efterladt fortet i dårlig stand.

”Det virker til at have været hjemsted for et rothiansk kompagni.” Lucas havde taget sine handsker af og lod hænderne glide over de falmede linjer og tegn, der var indhugget i en kollapsede mur. ”De må have kedet sig bravt. Nogle af disse tegninger er usædvanligt detaljerede ... og ret perverse.” Den unge soldat fniste af de komiske kunstværker, men han stoppede, så snart han indså, at hans kaptajn ikke grinte med.

Valen lyttede kun halvt. Han var i glimrende form, hans ben kunne bære ham på daglange marcher uden at klage, men ørerne var trætte. Lucas havde talt uafsladeligt på den sidste del af deres patrulje, og Valen havde brug for hvile. Heldigvis så det ud til, at det gamle vagtrum nær fortets port var nogenlunde intakt; det uanseelige rum havde stadig et tag og fremstod tørt og indbydende. Efter at have samlet kviste og tændt et lille bål i vagtrummet, bemærkede Valens trænede øje noget, han ikke havde set ved ankomsten; ilden oplyste et utydeligt fodaftryk på det støvede gulv.

Det var sat for nylig.

Han kaldte på Lucas. Den unge soldat viste sig snart efter i døråbningen mellem vagtrummet og fortets gård, men Valen var i fuld gang med at undersøge det mystiske fodaftryk og vendte sig ikke. Han lod sine fingre følge aftrykkets linjer i det fugtige støv. Ejermanen var

let på foden og bar ikke tunge støvler, snarere tynde lædersko, hvilket udelukkede soldater eller kluntede smuglere.

”Lucas, har du fundet ... ” begyndte Valen, men generalens unge søn fik aldrig mulighed for at høre sætningen til ende.

En susende, metallisk lyd brød nattens tavshed.

Valen sprang tilbage fra ildstedet tids nok til at vende sig og se Lucas’ hovedløse krop falde sammen, som havde den endelig opgivet en langvarig kamp mod tyngdekraften.

Frygt. Iskold frygt. Valen havde aldrig før oplevet den i sin reneste form. Den havde altid været blandet med adrenalin og spænding, når han havde været i kamp, men denne gang var frygten alene. Foran ham i døråbningen på den anden side af det flakkende bål stod den angrebsmand, der havde endt Lucas’ liv, før det for alvor var begyndt. Skyggespillet fra den levende ild fik den ukendte angriber til at fremstå høj og truende. Han bar en mørk kutte, hvis tykke stof syntes at suge alt det sparsomme lys til sig, og alle ansigtstræk var skjult under en hætte, hvorfra kun kulsort mørke stirrede tilbage. Stoffet var tungt og vådt af den regn, der stadig faldt på manden, som han stod i døren. Det korte sværd i mandens hånd glinsede rødt.

Valen forsøgte at genvinde fatningen, at kæmpe imod panikken, der kunne blive hans død. Han havde efterladt sit sværd ved døren og var ubevæbnet, bortset fra en kniv i sin højre støvle, med kun et beskedent bål mellem sig og den mand, der lydløst havde sneget sig ind på Lucas.

”Hvem er du?” råbte han i et forsøg på at distrahere manden og skabe en åbning. ”Lad mig i det mindste vide, hvem der ønsker mig død!” Hans stemme lød mindre selvsikker, end han havde håbet, den ville.

Den anden flyttede sig ikke. Manden hævede den ene arm i en mekanisk bevægelse og fjernede sin hætte for at vise Valen sit ansigt.

Der var intet.

I stedet for et ansigt så Valen blot en maske af sølv. Men det var ikke materialet, der fik frygten til at skylle tilbage gennem blodårerne. Masken var blank og glat bortset fra to huller ved næsen, og hvor øjnene skulle have været, var der i stedet to fordybninger, der fortsatte unaturligt langt ind i øjenhulerne. Manden flyttede sig stadig ikke. Regnen løb som tårer ned ad det spejlblanke ansigt. Bag frygtens tåge vågnede erfaringen og overlevelsesinstinktet, skubbede de kaotiske tanker bort og overtog kontrollen med Valens krop. Den fremmede løftede sin ene fod for at tage et skridt fremad, men Valen var klar. Han sprang over bålet med al den styrke, han kunne mønstre, med sin venstre arm strakt frem foran sig. I luften lykkedes det ham at hæve sit højre knæ og trække kniven fra dens skjulested. Det pludselige angreb overraskede modstanderen, og Valen greb mandens spinkle håndled, inden sværdet kunne hæves til forsvar. Med den anden hånd jog han kniven ind i mandens side lige under ribbenene, hvor den blev siddende.

Intet skrig, intet råb af smerte.

Valen fortsatte sit fremadrettede momentum og rev manden mod jorden, mens han selv rullede væk fra sin fjende. Han nåede knap at komme på benene, før han med rædsel så den kutteklædte mand rejse sig, som om intet var hændt. Blodet fossede ud af såret og blandede sig med den nådesløse regn i en pøl på jorden. Sølvmasken vendte sig mod Valen, mens en slank, indbundet hånd ubesværet trak kniven ud. Valen var nu helt ubevæbnet, men han var ikke længere fanget. Han

valgte at løbe. For første gang i sit liv flygtede Valen fra en kamp. Det var lykkedes ham at overrumple sin angriber én gang, men han turde ikke håbe på, at han ville være så heldig igen.

Han styrtede ned ad bakken og fandt stien, der ville lede ham tilbage til lejren. Han hørte bevægelse bag sig, lyden af stof mod grene, men vovede ikke at stoppe.

Valen sprang i hast over en sammenstyrtet del af stien og havde nærmistet balancen, hvis ikke han havde fået fat i det tætte buskads ved siden af vejen. Hænderne lukkede sig kortvarigt om den hvide enkes lange torne, men den svidende smerte hjalp Valen til at genfinde fokus. Kroppen styrtede fremad ad de kendte stier, mens hjernen febrilsk forsøgte at skabe mening i det, der var sket. *Jeg ramte nyren, tænkte Valen, netop som en gren ramte ham i ansigtet. Han sænkede ikke farten. Han burde være forblødt ved anstrengelsen, kniven skar hovedpulsåren over. Eller gjorde den?*